

Identificació i valoració dels riscos d'incorrecció material en l'auditoria

ROSA PUIGVERT COLOMER
Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya

Data de recepció: 15-11-2018

Data d'acceptació: 21-5-2019

RESUM

A partir de l'objectiu que es persegueix en una auditoria de comptes, en aquest article s'explica quins són els components del risc d'auditoria i que per avaluar el risc d'incorrecció material ha de considerar-se tant la importància relativa, de la qual s'expliquen els diferents conceptes que l'engloben, com l'avaluació del risc d'incorrecció material mitjançant el coneixement de l'entitat i el seu entorn. S'explica quins factors cal considerar per obtenir aquest coneixement i, en concret, en relació amb el control intern, com ha d'analitzar-se partint dels cinc components establerts per COSO. Així es poden identificar els riscos de negoci que podrien suposar una incorrecció material en els estats financers. L'article acaba amb una reflexió sobre si podria ser d'utilitat la normativa d'auditoria per ajudar determinades empreses a formalitzar les seves estructures de control intern.

Classificació JEL: G32, M41, M42.

PARAULES CLAU

Risc de negoci, risc d'incorrecció material, importància relativa, control intern.

SUMMARY

Based on the objective pursued in an audit of accounts, this article explains the components of the audit risk and that in order to evaluate the risk of material misstatement, materiality must be considered, from which the different concepts that are explained including the assessment of the risk of material misstatement through understanding the entity and its environment. It explains what factors to consider to obtain this knowledge and, in particular, in relation to internal control, how it should be analyzed based on the five components established by COSO. This way we can identify business risks that could be a material misstatement in the financial statements. The article ends with a reflection on whether the audit regulations could be useful to help certain companies formalize their internal control structures.

Classification JEL: G32, M41, M42.

KEYWORDS

Business risk, material risk of impropriety, relative importance, internal control.

1. Introducció

Les Normes Internacionals d'Auditoria (d'ara endavant NIA) –en el cas d'Espanya NIA-ES, perquè són una adaptació, que no adopció, d'aquest marc normatiu– tenen un enfocament de treball basat en els riscos. Partint de l'objectiu d'una auditoria de comptes i la definició del risc d'auditoria, en aquest article s'exposen quins són els aspectes clau que cal considerar segons aquesta normativa per a la identificació i l'avaluació dels possibles riscos d'incorrecció material en uns estats financers –la importància relativa i la mateixa valoració de riscos articulada mitjançant el coneixement de l'entitat i el seu entorn, que inclou el control intern–, i tanca l'article amb una petita reflexió sobre si les normes d'auditoria podrien ser d'utilitat perquè les entitats formalitzessin les seves estructures de control intern.

2. L'objectiu de l'auditoria de comptes i el risc d'auditoria

L'objectiu de l'auditoria de comptes segons les NIA és «l'obtenció d'una seguretat raonable que els estats financers en el seu conjunt estan lliures d'incorrecció material, a causa de frau o error, que permeti a l'auditor expressar una opinió sobre si els estats financers estan preparats, en tots els aspectes materials, de conformitat amb un marc d'informació financera aplicable, i l'emissió d'un informe sobre els estats financers, i el compliment dels requeriments de comunicació continguts en les NIA, davant de les troballes de l'auditor».

En el context d'una auditoria portada a terme sota les NIA es defineix el risc d'auditoria com el risc que «l'auditor expressi una opinió d'auditoria inadequada quan els estats financers contenen incorreccions materials». Dit d'una altra manera, que l'auditor en el seu informe emeti una opinió favorable quan hauria d'haver expressat una opinió modificada (amb excepcions, desfavorable o denegada) i que, per tant, no compleixi amb l'objectiu anterior. La definició no té en compte el supòsit invers, és a dir, que l'auditor expressi una opinió modificada quan hauria d'haver estat favorable, perquè es considera que aquest supòsit és altament improbable per no dir impossible.

El risc d'auditoria es defineix com una funció del risc d'incorrecció material i del risc de detecció, com s'il·lustra a la figura 1.

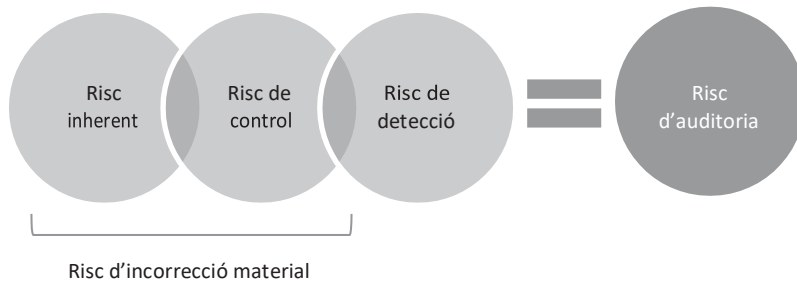

Figura 1. Equació del risc d'auditoria.

La NIA defineix el risc d'incorrecció material com «el risc que els estats financers continguin incorreccions materials abans de la realització de l'auditoria»; per tant, és un risc sobre el qual l'auditor no té cap mena de control i, és la combinació de dos riscos, l'inherent i el de control, definits en les NIA com:

- Risc inherent: «Susceptibilitat d'una afirmació sobre un tipus de transacció, saldo comptable o una altra revelació d'informació a una

incorrecció que pogués ser material, sigui individualment o de manera agregada amb altres incorreccions, abans de tenir en compte els possibles controls corresponents».

- Risc de control: «Risc que una incorrecció que pogués existir en una afirmació sobre un tipus de transacció, saldo comptable o una altra revelació d'informació, i que pogués ser material, sigui individualment o de manera agregada amb altres incorreccions, no sigui previnuda, o detectada i corregida oportunament, pel sistema de control intern de l'entitat».

Les afirmacions són manifestacions (no necessàriament explícites) incloses en els estats financers que l'auditor ha de considerar tant en la identificació com en la resposta als riscos d'incorrecció. En l'àmbit de l'auditoria aquestes se separen entre afirmacions sobre transaccions, sobre saldos comptables i sobre presentació i informació a revelar (figura 2).

Sobre els tipus de transaccions i els fets	Sobre els saldos comptables al tancament	Sobre la presentació i la informació a revelar
<ul style="list-style-type: none"> - Ocurrència - Integritat - Exactitud - Discontinuitat de les operacions - Classificació 	<ul style="list-style-type: none"> - Existència - Drets i obligacions - Integritat - Valoració i imputació 	<ul style="list-style-type: none"> - Ocurrència, drets i obligacions - Integritat - Classificació - Exactitud i valoració

Figura 2. Tipus d'afirmacions sobre una auditoria.

Si bé la norma permet expressar-les de manera diferent, per exemple, una única definició combinada per als tres grups, sempre que es cobreixin tots els aspectes.

Per completar l'equació, el risc de detecció és el risc que «els procediments aplicats per l'auditor per reduir el risc d'auditoria a un nivell acceptablement baix no detectin l'existència d'una incorrecció que podria ser material, considerada individualment o de manera agregada amb altres incorreccions» i aquest sí que està totalment sota el control de l'auditor, perquè són les respostes que dissenya davant dels riscos d'incorrecció material detectats.

Per obtenir aquest grau de seguretat raonable, dit d'una altra manera un grau de seguretat alt però no absolut, que els estats financers estiguin lliures d'incorrecció material, o amb unes altres paraules, per minimitzar el risc d'auditoria, els auditors segueixen una sèrie de procediments que, si

els organitzem linealment, podrien resumir-se, agrupant-los en tres grans etapes:

1. Valoració del risc: dins d'aquesta etapa s'engloben l'avaluació que s'ha de realitzar en tota auditoria per determinar si s'accepta el client i si es pot dur a terme l'encàrrec, avaluació que, d'altra banda, ja permet obtenir una determinada informació del client; l'estratègia d'auditoria per determinar l'abast, moment de realització i direcció del treball, i el pla d'auditoria, que inclou tant els procediments d'identificació i valoració de riscos d'incorrecció material (o dels riscos inherents i de control) com els que s'efectuaran per donar-los una resposta.
2. Resposta als riscos: que no és una altra cosa que l'execució d'aquelles proves o procediments posteriors que l'auditor ha dissenyat per donar resposta als riscos d'incorrecció material. Dit d'una altra manera, la direcció del risc de detecció.
3. Informe: que suposa avaluar si l'evidència obtinguda és suficient i adequada; en cas contrari, avaluar si s'han de realitzar proves addicionals, i finalment la preparació de l'informe d'auditoria sobre la base dels resultats i conclusions del treball realitzat.

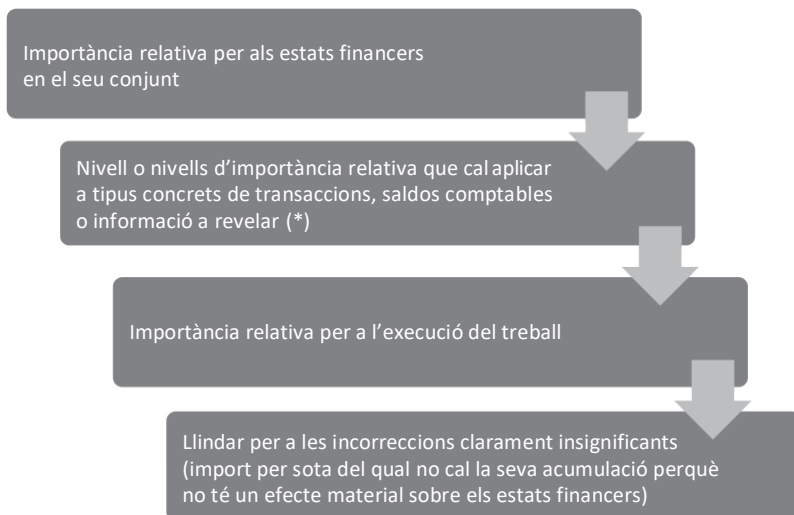
Les normes d'auditoria no donen pautes de per quins procediments començar i es considera que no hi ha uns enfocaments més eficients que uns altres. D'altra banda, s'entén que les etapes no tenen una seqüència lineal, sinó que més aviat és un procés iteratiu, en què a mesura que s'obté nova informació es poden refer procediments i, a més, també encavalcar diversos procediments al mateix temps.

Si ens centrem en l'etapa de valoració dels riscos i, en concret, en els procediments de **valoració dels riscos**, que és el que dona nom a aquest article, juguen dos grans aspectes: d'una banda, **la importància relativa** i, per una altra, **la d'identificació i valoració de quins són aquests possibles riscos d'incorrecció material**.

3. Importància relativa

Quant a la importància relativa, en el context d'una auditoria sota les NIA es treballa d'acord amb tres conceptes: la importància relativa per als estats financers en el seu conjunt, la importància relativa per als tipus concrets de transaccions, saldos comptables o informació que cal revelar i la importància relativa per a l'execució del treball, juntament amb el concepte

de llindar per sota del qual les incorreccions són clarament insignificants, com s'il·lustra a la figura 3.

(*) Només si hi ha algun tipus de transaccions, saldos comptables o informació a revelar, que, en cas de contenir incorreccions per imports inferiors a la importància relativa per als estats financers en el seu conjunt, cabria raonablement preveure que influenciessin en les decisions econòmiques dels usuaris.

Figura 3. Esquema que cal seguir en la determinació de la importància relativa.

Però la importància relativa no és un concepte exclusiu de l'auditoria, sinó que de fet la seva base està en la definició que hi ha en determinats marcs d'informació financera en el context de la preparació i presentació dels estats financers, com podria ser, per exemple, el marc conceptual de les Normes Internacionals d'Informació Financera.

Com indiquen les NIA, en concret la NIA 320 *Importància relativa o materialitat en la planificació i execució de l'auditoria*, encara que en els diferents marcs d'informació financera poden referir-se diferents termes, generalment indiquen que:

- «Les incorreccions, incloses les omissions, es consideren materials si, individualment o de manera agregada, cal preveure raonablement que influeixin en les decisions econòmiques que els usuaris prenen basant-se en els estats financers;
- els judicis sobre la importància relativa es fan tenint en compte les circumstàncies que concorren i es veuen afectats per la magnitud o

la naturalesa d'una incorrecció, o per una combinació de totes dues, i

- els judicis sobre les qüestions que són materials per als usuaris dels estats financers es basen en la consideració de les necessitats comunes d'informació financera dels usuaris en el seu conjunt [.]. No es té en compte el possible efecte que les incorreccions puguin tenir en usuaris individuals específics, les necessitats dels quals poden ser molt variades».

La NIA 320 també indica que, si aquestes indicacions estan en el marc d'informació financera aplicable, permeten a l'auditor tenir un marc de referència per determinar la importància relativa en l'àmbit de l'auditoria i que, en cas contrari, seran les característiques que s'han detallat anteriorment les que ho proporcionaran. A partir de les indicacions anteriors, la NIA 320 requereix que l'auditor fixi la importància relativa per als estats financers en el seu conjunt, condicionada tant pel judici professional de l'auditor com per la percepció de les necessitats d'informació financera dels usuaris dels estats financers.

La NIA 320 també estableix que si, ateses les circumstàncies específiques del client, auditar comporta que hi hagi algun tipus de «transaccions, saldos comptables o informació a revelar que, en cas de contenir incorreccions per imports inferiors a la importància relativa per als estats financers en el seu conjunt, cabria raonablement preveure que influïssin en les decisions econòmiques que els usuaris prenen basant-se en els estats financers, l'auditor determinarà també el nivell o els nivells **d'importància relativa que cal aplicar a aquests tipus concrets de transaccions, saldos comptables o informació a revelar**».

És important assenyalar en aquest context que usuari, també definit en la NIA 320, no és qualsevol persona, sinó que la norma entén que és raonable assumir que els usuaris tenen un coneixement raonable tant de l'activitat de l'entitat com de la comptabilitat i que analitzaran els estats financers amb una diligència raonable; que l'auditoria es realitza utilitzant nivells d'importància relativa; que les hipòtesis i els judicis que s'utilitzen en les estimacions estan subjectes a incerteses i, finalment, que prenen decisions econòmiques raonables sobre la base de la informació que contenen els estats financers.

Fixat aquest import o imports, perquè l'auditor pugui aplicar el concepte d'importància relativa de manera adequada en totes les etapes de l'auditoria, cal que determini la **importància relativa per a l'execució del treball** així com **el llindar per sota del qual les incorreccions són clarament insignificants**.

La importància relativa per a l'execució del treball és aquell import, o imports, inferior al dels estats financers en el seu conjunt, o si escau, a l'establert per a determinats tipus concrets de transaccions, saldos comptables o informació a revelar, que permeti a l'auditor «reduir a un nivell adequadament tenint en compte que la probabilitat que la suma de les incorreccions detectades i no corregides per l'entitat i les no detectades per l'auditor superi la dels estats financers en el seu conjunt» (o si escau, la determinada per a tipus concrets de transaccions, saldos comptables o informació a revelar).

Quant al llindar per sota del qual les incorreccions es consideren clarament insignificants, cal remarcar que aquest és el llindar per sota del qual, «sigui com sigui el criteri de magnitud, naturalesa o circumstàncies que s'utilitzin, una incorrecció tant considerada individualment com de forma acumulada no té un efecte material sobre els estats financers», per tant, de cap manera és sinònim d'incorrecció immaterial.

No és objecte d'aquest article explicar com calcular aquests imports –càlcul, d'altra banda, subjecte a revisió durant tota l'auditoria si sorgeix una informació que, si s'hagués tingut en realitzar el càlcul inicial, hauria suposat que l'auditor determinés altres xifres–, però sí que s'ha considerat rellevant explicar els diferents conceptes involucrats perquè per decidir quan una incorrecció pot o no ser material és necessari tenir present uns imports límit, sense oblidar que aquests límits tenen tant un component quantitatiu com qualitatiu i, per tant, requereixen judici per aplicar-los.

4. Identificació i valoració dels riscos d'incorrecció material

Quant a la identificació i valoració dels riscos d'incorrecció material, el segon gran aspecte, podríem dir que parteix de la premissa que hi ha riscos de negoci que acaben tenint un impacte en els estats financers i, per tant, conèixer aquests riscos de negoci augmenta la probabilitat d'identificar correctament els riscos d'incorrecció material. La NIA 315 *Identificació i valoració dels riscos d'incorrecció material mitjançant el coneixement de l'entitat i del seu entorn* defineix el risc de negoci com «el risc derivat de condicions, fets, circumstàncies, accions o omissions significatius que podrien afectar negativament la capacitat de l'entitat per aconseguir els seus objectius i executar les seves estratègies o derivat de l'establiment d'objectius i estratègies inadequats», i assenyala que aquest és un concepte que encara que engloba els riscos d'incorrecció material, és més ampli i, per tant, en una auditoria no cal identificar-los i valorar-los tots, ja que el que es requereix és identificar només aquells que puguin donar lloc a unes incorreccions materials en els estats financers.

Per identificar els riscos d'incorrecció material cal que l'auditor obtingui un coneixement de l'entitat i del seu entorn, que inclou el control intern, i aquest coneixement s'obté, tal com estableix la NIA 315, aplicant procediments com la indagació davant la direcció i altres persones de l'entitat que disposin d'informació per facilitar aquesta identificació, procediments analítics, observació o inspecció, etc.

Pel que fa a l'entitat i l'entorn, mitjançant els procediments anteriors, cal que l'auditor obtingui coneixement d'aspectes com:

- Factors externs, per exemple, sectorials i normatius rellevants.
- Aspectes relacionats amb la naturalesa de l'entitat, com quines són les seves operacions, quina estructura de govern i de propietat té, com s'estructura i finança, quin tipus d'inversions realitza o té previst realitzar, etc.
- Quins objectius i estratègies ha establert i els riscos de negoci relacionats que puguin suposar uns riscos d'incorrecció material.
- Quines polítiques comptables utilitza, si aquestes són adequades i, en cas que hagin estat modificades, per quins motius.
- Com es mesura i revisa l'evolució financera i el resultat de l'entitat.

En relació amb el control intern en l'auditoria s'assumeix que el seu disseny, implementació i manteniment ha de permetre respondre als riscos de negoci que amenacin la consecució dels objectius de fiabilitat de la informació financera, eficàcia i eficiència de les seves operacions i el compliment de les disposicions normatives. De totes maneres, s'entén que un sistema de control intern aporta seguretat raonable, mai absoluta, del compliment dels objectius, ja que hi ha restriccions sigui pel fet que es veu limitat pel judici de les persones que l'executen, pel risc de col·lusió, etc.

Un sistema de control intern incorpora tant elements manuals com informàtics. Aquests últims, si bé es consideren més adequats –perquè permeten una aplicació congruent fins i tot en cas del processament de grans volums d'informació i/o amb la realització de càlculs complexos, permeten anàlisis i seguiments addicionals, etc.– té els seus propis riscos.

Per poder conèixer la part del control intern que sigui rellevant per a l'auditoria, la NIA 315 ho organitza basant-se en els cinc components de control intern de l'*Internal Control-Integrated Framework* del Committee of Sponsoring Organizations of the Treadway Commission (COSO), segons el detall següent:

- Entorn de control: és l'actitud de la direcció entesa en un sentit ampli, és a dir, incloent-hi també els òrgans de govern, cap al control intern

de l'entitat i la importància que aquest té per a la direcció. Es considera que l'actitud de la direcció impregna tota l'organització i, per tant, cal que tinguin una actitud adequada com a requisit previ per a un bon funcionament del control intern. Dit d'una altra manera, un entorn de control no adequat o amb deficiències pot invalidar part o tot el funcionament de la resta de components, ja que influeix en la consciència de control de les persones que formen part o actuen amb l'entitat.

- Procés de valoració del risc per l'entitat: és la base amb la qual la direcció determina com gestionar els riscos. És a dir, com identificar-los, valorar la probabilitat que passin i prendre les decisions necessàries per donar-los resposta. Quan una entitat té establert aquest procés de manera adequada, manera que canvia en funció de la seva dimensió i complexitat, facilita la identificació dels riscos a l'auditor però, en molts casos (per exemple, en entitats petites), és fàcil que aquest procés no estigui formalitzat perquè la direcció els identifiqui participant-hi directament. Això no eximeix que l'auditor no hagi d'entendre els riscos identificats i com la direcció els dona resposta.
- Sistema d'informació: es tracta dels sistemes d'informació rellevants per a la preparació de la informació financera, incloent-hi els processos de negoci rellevants, i com l'entitat comunica funcions, responsabilitats i altres qüestions importants relacionades amb la informació financera. La complexitat del sistema depèn, entre d'altres, de la naturalesa i la dimensió de l'entitat. A més de la comunicació, en aquest apartat s'inclou el coneixement de:
 - quin tipus de transaccions són significatives per a l'entitat;
 - procediments, manuals i de les tecnologies de la informació, mitjançant els quals aquestes transaccions s'inicien, registren, amb les correccions que siguin necessàries, es transcriuen en el llibre major i finalment als estats financers;
 - registres comptables, informació que serveix de suport i comptes utilitzats per a les operacions descrites en el punt anterior;
 - com el sistema d'informació captura fets i condicions significatius per als estats financers, diferents de les transaccions anteriors;
 - procés seguit en la preparació dels estats financers, i
 - controls establerts per als assentaments comptables.
- Activitats de control rellevants per a l'auditoria: són les polítiques i procediments que ajuden a garantir que se segueixen les directrius marcades per la direcció. Les activitats de control persegueixen diferents objectius, s'apliquen a diferents nivells tant organitzatius com funcionals i poden ser tant informàtics com manuals. No cal que l'auditor les conegui totes sinó que seleccioni aquelles que consideri ne-

cessàries conèixer per valorar els riscos d'incorrecció material i per després dissenyar respostes d'auditoria adequades. Selecció que és segons el parer de l'auditor i en la qual intervenen factors com la importància relativa, la importància del risc, la grandària de l'entitat, etc., però sí que, per imperatiu normatiu, ha d'incloure la manera en què l'entitat respon als riscos derivats de les tecnologies de la informació.

- Seguiment dels controls: aquest procés serveix per avaluar l'eficàcia del funcionament del control intern al llarg del temps juntament amb l'adopció, si cal, de mesures correctores, perquè una activitat de control que no se segueix, sigui de forma puntual, contínua o en una combinació de totes dues, té moltes possibilitats que deixi de funcionar.

Les NIA parteixen de la premissa que totes les entitats organitzen el seu control intern seguint el model de COSO? No, en cap cas, fins i tot assumeixen que hi ha entitats en les quals el control intern no està formalitzat, però sí que admeten que aquests components haurien d'estar presents d'alguna manera en aquelles entitats amb un control intern eficaç.

El coneixement de l'entitat i el seu entorn conclou amb:

- Una avaluació per part de l'auditor de si els riscos identificats es relacionen de forma generalitzada o no amb el conjunt dels estats financers i si poden afectar moltes afirmacions.
- Una relació d'aquests riscos amb possibles incorreccions en les afirmacions. En aquest punt, cal considerar els controls rellevants que l'auditor hagi decidit provar.
- La consideració de la probabilitat que hi hagi incorreccions i si aquestes, per la seva magnitud, podran ser materials.

Relacionar els riscos d'incorrecció material amb les afirmacions permet delimitar-ne l'impacte i, per tant, també ser més acurats a l'hora de dissenyar la resposta. Per exemple, no és el mateix dir que el fet que una entitat no tingui inventari dels béns d'immobilitzat té impacte sobre l'immobilitzat en el seu conjunt que dir que aquest afecta l'afirmació d'existència de l'immobilitzat. En el primer cas haurem de efectuar proves per donar resposta a totes les afirmacions que afecten l'immobilitzat i en el segon només haurem de centrar-nos en una afirmació i, per tant, en la resta, si no s'han detectat altres riscos, les proves per donar-los resposta podrien tenir una extensió menor.

D'altra banda, quan es conclou que un risc d'incorrecció material té un impacte generalitzat en el conjunt dels estats financers, les proves que s'han

de dissenyar per donar-li resposta són molt més persuasives (increment de l'escepticisme professional, assignació de personal amb més experiència, més revisió i supervisió, etc.).

És imprescindible assenyalar també que l'auditor ha d'avaluar si, dels riscos identificats, algun és significatiu, que són aquells que «segons el parer de l'auditor, requereixen una consideració especial en l'auditoria». Per jutjar-los l'auditor ha de considerar com a mínim:

- Risc de frau. En aquest risc cal subratllar que les NIA assumeixen que, tret que es pugui demostrar el contrari, sempre existeix risc de frau en els ingressos i també risc d'elusió de controls per part de la direcció (aquest sense opció de poder documentar el contrari).
- Riscos relacionats amb esdeveniments econòmics, comptables o d'una altra naturalesa, recents i significatius.
- Complexitat de les transaccions.
- Riscos que afectin transaccions significatives amb parts vinculades.
- Grau de subjectivitat del mesurament de la informació financera, especialment imports amb un grau elevat d'incertesa.
- Riscos que afectin transaccions significatives alienes al curs normal dels negocis de l'entitat o que, per altres motius, semblin inusuals.

Identificats i valorats els riscos, caldrà donar-los resposta, la qual cosa en llenguatge NIA es denomina procediments posteriors, i, en el cas dels riscos significatius, les NIA tabulen una sèrie de requisits obligatoris, però aquest aspecte cau dins de la segona etapa de l'auditoria i queda fora de l'abast d'aquest article.

5. Possible utilitat de les normes d'auditoria perquè les entitats formalitzin les seves estructures de control intern

Voldríem tancar aquest article amb una reflexió breu sobre si podrien servir les normes d'auditoria de guia per a entitats que volguessin formalitzar el seu control intern. En la nostra opinió, encara que amb algunes cautes, segurament sí que podria utilitzar-se en moltes entitats, perquè, com s'ha explicat, l'anàlisi del control intern en l'auditoria utilitza com a base els cinc components de control intern de COSO i, per tant, encara que no facin servir en tota la seva extensió aquest marc, pot ser una bona aproximació per a negocis petits o mitjans o de poca complexitat que busquin un punt de partida per començar a formalitzar les seves estructures de control intern. Diem formalitzar perquè no hi ha negocis que funcionin sense un sistema de con-

trol intern establert, o coneixeu per ventura algun empresari amb negocis assentats que conscientment o inconscient no tingui una actitud determinada de control (entorn de control en llenguatge de COSO o de NIA) o que no gestioni els seus riscos (procés de valoració del risc en llenguatge de COSO o de NIA)? Doncs no, perquè en cas contrari, amb el temps, aquests estan condemnats al fracàs. La realitat és que en negocis petits o amb estructures poc complexes no és tan evident la necessitat de formalitzar-los. D'altra banda, també ens sembla que té bastant sentit que una entitat assumeixi que com a mínim són riscos significatius els definits en les NIA i que, per tant, els presti una atenció especial.

L'única cosa que no pot oblidar-se és que l'objectiu que es persegueix en l'anàlisi del control intern en el context d'una auditoria és identificar i valorar els riscos d'incorrecció material en els estats financers que, si bé normalment provenen dels riscos de negoci, no tots els riscos de negoci acaben impactant en aquests. D'altra banda, com també s'ha indicat, l'auditor no ha d'identificar totes les activitats de control sinó solament aquelles que, segons el seu judici, són rellevants per identificar i valorar els riscos i per, posteriorment, donar-los resposta. Per tant, encara que sí que pot ser d'ajuda com a primera aproximació per formalitzar una estructura de control intern, ha de fer-se amb cautela, ampliant-ho per recollir tots els riscos de negoci, així com totes les activitats de control dissenyades i implementades per afrontar-los.

Referències bibliogràfiques

Glosario de términos de las NIA.

NIA 200 «Objetivos globales del auditor independiente y realización de la auditoría de conformidad con las normas internacionales de auditoría».

NIA 315 «Identificación y valoración de los riesgos de incorrección material mediante el conocimiento de la entidad y de su entorno».

NIA 320 «Importancia relativa o materialidad en la planificación y ejecución de la auditoría».

ACCID

Associació
Catalana de
Comptabilitat i
Direcció

Associació Catalana de Comptabilitat i Direcció

Edifici Col·legi d'Economistes de Catalunya.

Gal·la Plàcidia, 32 planta 4. - 08006 – Barcelona

Telf. 93 416 16 04 extensió 2019

info@accid.org - www.accid.org - @Associacio ACCID